

DZIWIĆ (2) *vb impf*

inf dziwić (1). ◇ *praes 1 sg* dziwię (1).

Sł stp notuje, *Cn brak*, *Linde XVIII w.* w innym znaczeniu.

Mieć za złe komu, obwiniać kogo, gniewać się na kogo (2) :

dziwić komu za co (1): a yam yeft poľlal do v. m. [...] abisz mye pomyľowal, [...] a v. m. nyeraczil pomyľowacz nyzadnimj pyenyadzmy, a zatho nyedzywye v. m. yzeľcze vm nyemiely pyenyedzi *LibLeg* 10/122v.

dziwić o kogo (1): Drvgye my [*hospodar*] kazal mowycz w. m. abi nyeraczil dzywycz o poľla w. m. *LibLeg* 11/163.

Formacje współrdzenne: wydziwiać; dziwować, podziwować, przydziwować się.

KCh